

Sygn. akt I C 306/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : **SSR Mirosława Kurek – Będkowska**

Protokolant : **Beata Olewińska**

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2015 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie sprawy z powództwa **I. I. (1)**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o odszkodowanie w łącznej kwocie 11 661,87 zł

oraz

z powództwa **Z. B.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o odszkodowanie w kwocie 12 500 zł

I. oddala powództwo I. I. (1);

II. zasądza od powódki I. I. (1) na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę **608,50 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje powódce I. I. (1) uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę **31 zł** tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu;

IV. nakazuje powódce I. I. (1) uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę **219,12 zł** tytułem zwrotu części wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;

V. oddala powództwo Z. B.;

VI. zasądza od powoda Z. B. na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę **408,50 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu;

VII. nakazuje powodowi Z. B. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę **219,12 zł** tytułem zwrotu części wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt **I C 306/11**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powodów I. I. (2) i Z. B. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki I. I. (2) kwotę 4 637,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.04.2011 r. do

dnia zapłaty oraz na rzecz powoda Z. B. kwotę 12 500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06 marca 2011 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodów zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 34 zł i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki I. I. (2) kosztów opinii sporządzonej przez certyfikowanego rzeczoznawcę w wysokości 615 zł.

W uzasadnieniu podał, że dniu 28 grudnia 2010 r. doszło do kolizji drogowej w O.. Sprawca wypadku jadąc w kierunku O., na zakręcie wpadł w poślizg i uderzył lewą stroną w mijający go pojazd poszkodowanego, po czym uderzył prawą stroną w drzewo rosnące na poboczu. W kolizji tej uczestniczyli: I. I. (2) - poszkodowany kierujący pojazdem marki L. (...) oraz G. C. (1) - sprawca zdarzenia kierujący pojazdem marki C. (...). Właściciel pojazdu marki C. (...) Z. B. posiadał polisę OC i AC u pozwanego Zakładu (...) S.A. z siedzibą w W.. Sprawca kolizji złożył stosowne oświadczenie w przedmiocie całkowitego przyczynienia się do wypadku, zaś poszkodowany zgłosił u strony pozwanej szkodę celem jej likwidacji właśnie w ramach polisy OC sprawcy, zaś właściciel pojazdu Z. B. zgłosił u strony pozwanej szkodę komunikacyjną celem jej likwidacji z AC. Ubezpieczyciel odmówił jednak wypłaty odszkodowania zarówno powódce I. I. (2) z polisy OC sprawcy kolizji jak i powodowi Z. B. z polisy AC ubezpieczonego z uwagi na fakt, iż w świetle zgromadzonego w toku postępowania likwidacyjnego materiału dowodowego nie sposób uznać, by szkoda powstała w opisanych przez nich okolicznościach. W związku z tym I. I. (2) zleciła wykonanie opinii certyfikowanemu rzeczoznawcy w zakresie ustalenia korelacji uszkodzeń kolizyjnych obu pojazdów uczestniczących w przedmiotowej kolizji, przy czym rzeczoznawca ten ustalił, iż zawarty w aktach materiał dowodowy nie pozwala jednoznacznie odrzucić przebiegu zdarzenia podanego przez obu jej uczestników. Ponadto zdaniem rzeczoznawcy analiza śladów na pojazdach w konfrontacji z dowodami osobowymi oraz rzeczowymi pozwala na sformułowanie wniosku, że podany przez uczestników kolizji jej przebieg nie sprzeciwia się parametrom fizykalnym ruchu pojazdów, a uszkodzenia obu pojazdów mogły powstać w deklarowanej kolizji. W tej sytuacji powódka wysłała pozwanej Spółce odwołanie od decyzji załączając w/w opinię rzeczoznawcy, z jednoczesnym żądaniem przyjęcia odpowiedzialności cywilnej za przedmiotowe zdarzenie. Ubezpieczyciel podtrzymał jednak swoje stanowisko. Powód Z. B. również odwołał się od decyzji ubezpieczyciela, przy czym strona pozwana ponownie odmówiła realizacji roszczenia powoda.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Motywując swoje stanowisko podniósł, że w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel zlecił zewnętrznym rzeczoznawcom opinie w tej sprawie i w ich wyniku ustalili, iż porównując zakres uszkodzeń doznanych w obu pojazdach w wyniku przedmiotowego zdarzenia i w okolicznościach podanych przez ich uczestników stwierdza się brak ich wzajemnej korelacji. Powyższe wskazuje, więc, iż zdarzenie nie miało charakteru losowego i nie doszło do niego w deklarowanych okolicznościach. W konsekwencji strona pozwana odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenia i odmówiła wypłaty odszkodowania. Z ostrożności procesowej zarzucił nadto, iż żądanie powoda Z. B. jest wygórowane, albowiem w związku z tym, iż koszt naprawy auta przewyższa jego wartość w dacie szkody, wysokość odszkodowania stanowi różnica między wartością auta w dacie szkody (12.500 zł), a wartością pozostałości (2.200 zł) tj. 10.300 zł.

W piśmie procesowym z dnia 18 kwietnia 2012 roku pełnomocnik powodów zmienił żądanie pozwu powódki I. I. (2) w ten sposób, że w miejsce dochodzonej kwoty odszkodowania 4 637 zł wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 10 896,87 zł - zgodnie z kalkulacją naprawy sporządzoną przez rzeczoznawcę (...) Stowarzyszenia (...)i (...)– M. K.z dnia 12 kwietnia 2012 roku oraz dodatkowo o zasądzenie kwoty 150 zł tytułem zwrotu kosztów kalkulacji naprawy z dnia 12 kwietnia 2012 roku.

Na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2015 roku pełnomocnik powodów oświadczył, iż podtrzymuje żądanie pozwu, zaś pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej stawce kosztów minimalnych od każdego z powodów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 stycznia 2011 roku powódka I. I. (2), zaś w dniu 04 stycznia 2011 roku powód Z. B. - zgłosili stronie pozwanej Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. szkodę podając, że w dniu 28 grudnia 2010 roku około godziny 22.00 na drodze między O., a O. miała miejsce kolizja drogowa, w której uczestniczyli:

- G. C. (2), kierujący samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...), stanowiącym własność Z. B.,
- J. C., pasażerka samochodu osobowego marki C.,
- L. E., kierujący samochodem osobowym marki L. (...) o nr rej. (...), stanowiącym własność I. I. (2).

G. C. (2) oświadczył przy tym, że jadąc pojazdem marki C. z O. w kierunku O., dojeżdżając do zakrętu (z prędkością ok. 40 km/h) zauważył światła pojazdu jadącego z przeciwnego kierunku ruchu i przyhamował wpadając w poślizg (z powodu oblodzonej nawierzchni). Następnie nie zdołał utrzymać pojazdu na swoim pasie ruchu i uderzył lewą stroną w mijający się z nim pojazd marki L. (...), z kolei jego auto po uderzeniu nie zatrzymało się tylko odbiło od tego pojazdu. Następnie pojazd przez niego prowadzony sunął po oblodzonej nawierzchni i uderzył prawą stroną auta w drzewo rosnące na poboczu.

Właściciel pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) Z. B. w chwili zdarzenia miał zawartą umowę OC i AC w pozwanej Spółce.

Dowód:

- dokumenty znajdującej się w aktach szkody strony pozwanej nr (...) i (...), w tym oświadczenie G. C. (2) z dnia 28.12.2010 r., odpis polisy nr (...) z dnia 12 marca 2010 roku, odpis oświadczenia G. C. (2) z dnia 28 grudnia 2010 roku, odpis potwierdzenia okoliczności przez uczestnika zdarzenia, zgłoszenia szkody komunikacyjnej z ubezpieczenia AC/KR/OC, uzupełniające zgłoszenia szkody w pojeździe; odpis dowodu rejestracyjnego numer (...) 09UP;
- częściowo przesłuchanie świadka L. E. – k. 231;
- częściowo przesłuchanie świadka G. C. (2) – k. 278-280;

Ze zgłoszenia szkody, jak i złożonych oświadczeń wynika, iż do kolizji doszło w porze nocnej, na jezdni bez oświetlenia ulicznego o nawierzchni asfaltowej, zaśnieżonej, oblodzonej, bez opadów atmosferycznych, ograniczonej widoczności, bez mgły, obszarze niezabudowanym, jezdni bez oznaczenia osi i poboczach o kształcie nieregularnym, na których miał zalegać śnieg.

Na drodze bezpośrednio bez kolizji nie wykonano żadnych czynności związanych z zabezpieczeniem śladów i nie wezwano Policji, gdyż według oświadczeń uczestników wypadku nie było zasięgu z telefonów pracujących w sieci (...). Jednocześnie G. C. (2) oświadczył, że z miejsca zdarzenia pojazd przez niego prowadzony został zholowany przez firmę (...), którą wezwał telefonicznie.

Dowód:

- dokumenty znajdujące się w aktach szkody strony pozwanej nr (...) i (...), w tym oświadczenie G. C. (2) z dnia 28.12.2010 r., odpis oświadczenia G. C. (2) z dnia 28 grudnia 2010 roku, odpis potwierdzenia okoliczności przez uczestnika zdarzenia; zgłoszenia szkody komunikacyjnej z ubezpieczenia AC/KR/OC, uzupełniające zgłoszenia szkody w pojeździe;
- częściowo przesłuchanie świadka L. E. – k. 231;
- częściowo przesłuchanie świadka G. C. (2) – k. 278-280;

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana ustaliła wysokość szkody w pojazdach powodów: Z. B. na kwotę 10 300 zł (szkoda całkowita) i I. I. (2) na kwotę 4 637,77 zł, a następnie zasięgnęła opinii rzeczoznawcy

D. T. w celu porównania zakresu uszkodzeń w obu pojazdach i ich korelacji w wyniku przedmiotowego zdarzenia i w okolicznościach podanych przez ich uczestników. W oparciu o treść tej opinii odmówiła jednak wypłaty odszkodowania zarówno powódce I. I. (2) z polisy OC sprawcy kolizji, jaki i powodowi Z. B. z polisy AC ubezpieczonego. W pismach do powodów z dnia 21 lutego 2011 roku i 24 lutego 2011 roku uzasadniła, iż zgromadzony w toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego materiał dostarczył dowodów, że kształt i charakter uszkodzeń samochodu C. (...) nr rej. (...) nie koreluje z uszkodzeniami samochodu L. (...) nr rej. (...). W związku z powyższym uznano, iż nie było możliwości kontaktu obu pojazdów i powstania szkody w opisanych okolicznościach zdarzenia.

Dowód: dokumenty znajdujące się w aktach szkody strony pozwanej nr (...) i (...), w tym pismo strony pozwanej skierowane do powódki z dnia 21.02.2011 r., pismo strony pozwanej skierowane do powoda z dnia 24.02.2011 r., pismo strony pozwanej skierowane do J. C. z dnia 04 stycznia 2011 r., informacja o wysokości szkody w pojeździe z dnia 05 stycznia 2011 r., wycena nr (...) z dnia 05 stycznia 2011 r., informacja o wysokości szkody częściowej w pojeździe z dnia 09 stycznia 2011 r., kosztorys – (...)’S nr 789 z dnia 09 stycznia 2011 r., pismo strony pozwanej skierowane do powódki I. I. (1) z dnia 11 stycznia 2011 r., opinia sporządzona przez D. T. nr (...) z dnia 16 lutego 2011 r., 54 szt. zdjęć samochodu.

Powodowie nie zgodzili się ze stanowiskiem ubezpieczyciela, w związku z tym I. I. (2) pismem z dnia 18 kwietnia 2011 roku, zaś Z. B. pismem z dnia 10 maja 2011 roku odwołali się od decyzji odmawiających im wypłaty odszkodowania. Dodatkowo powódka I. I. (2) zleciła za kwotę 615 zł wykonanie opinii certyfikowanemu rzeczoznawcy w zakresie ustalenia korelacji uszkodzeń kolizyjnych obu pojazdów uczestniczących w przedmiotowej kolizji, przy czym rzeczoznawca M. M. (1) w opinii z dnia 30 kwietnia 2011 roku uznał, iż zawarty w aktach materiał dowodowy nie pozwala jednoznacznie odrzucić przebiegu zdarzenia podanego przez obu jej uczestników. Ponadto zdaniem rzeczoznawcy analiza śladów na pojazdach w konfrontacji z dowodami osobowymi oraz rzeczowymi pozwala na sformułowanie wniosku, że podany przez uczestników kolizji jej przebieg nie sprzeciwia się parametrom fizykalnym ruchu pojazdów, a uszkodzenia obu pojazdów mogły powstać w deklarowanej kolizji. Opinię tę doręczono również ubezpieczycielowi, jednakże mimo to podtrzymał on swoje stanowisko w sprawie, o czym pisemnie poinformował powodów.

Strona pozwana zleciła jeszcze wykonanie opinii w tej sprawie kolejnemu uprawnionemu rzeczoznawcy A. M.. W opinii z dnia 29 czerwca 2011 roku rzeczoznawca ten potwierdził jednak, że porównania, analizy i sekwencje zderzeniowych samochodów L. i C. wykluczają, aby w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody mogło dojść do uszkodzeń zobrazowanych dokumentacją fotograficzną tych samochodów.

Dowód:

- dokumenty znajdujące się w aktach szkody strony pozwanej nr (...)i (...), w tym pismo strony pozwanej skierowane do Kancelarii (...)w K.z dnia 20 marca 2011 r., wydruki maila z dnia 23 marca 2011 roku, opinia sporządzona przez M. M. (1)nr 11/04/MiM/2011 z dnia 14 kwietnia 2011 r., pismo Kancelarii (...)w K.skierowane do (...)S.Komunikacyjnych strony pozwanej z dnia 18 kwietnia 2011 roku wraz z potwierdzeniem odbioru, korekta do opinii nr (...)z dnia 30 kwietnia 2011 r., odwołanie - wniossek – wezwanie do zapłaty z dnia 10 maja 2011 roku wraz z potwierdzeniem odbioru, pismo strony pozwanej skierowane do Kancelarii (...)w K.z dnia 23 maja 2011 r., pismo strony pozwanej skierowane do Kancelarii (...)w K.z dnia 03 czerwca 2011 r., opinia A. M.z dnia 29 czerwca 2011 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 14 kwietnia 2011 r. – k. 83.

Powódka I. I. (2)dodatkowo zleciła rzeczoznawcy (...) Stowarzyszenia (...)i (...)sporządzenie kalkulacji naprawy jej pojazdu marki L. (...). Według tej kalkulacji koszt naprawy tego pojazdu wynosi kwotę 10 896,87 zł brutto.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 12 kwietnia 2012 r. – k. 269-274.

W dniu 06 czerwca 2011 roku powód Z. B. sprzedał swój pojazd marki C. (...) za kwotę 4 500 zł.

Powódka I. I. (2) również sprzedała swój samochód marki L., z tym, że w dniu 22 kwietnia 2012 roku za kwotę 13 000 zł.

Dowód:

- kserokopia umowy sprzedaży samochodu z dnia 06 czerwca 2011 r. – k. 510;
- kserokopia umowy sprzedaży samochodu z dnia 22 kwietnia 2012 r. – k. 512.

Na podstawie przeprowadzonej analizy materiałów postępowania ze szczególnym uwzględnieniem przesłuchań i oświadczeń uczestników kolizji drogowej, utrwalonych w dokumentacji fotograficznej śladów na pojazdach oraz analiz parametrów kinematycznych i przeprowadzonego badania miejsca zdarzenia można wnioskować, że do kolizji doszło w innych okolicznościach, niż przedstawiają to jej uczestnicy: G. C. (2) i L. E..

Analiza czasowo-przestrzenna poddaje również w wątpliwość, by w okolicznościach podawanych przez obu kierowców nastąpiło zderzenie obu pojazdów.

Na podstawie przeprowadzonej analizy, według przedstawionych wersji przebiegu kolizji przez kierujących przedmiotowymi pojazdami można wykluczyć, aby między tymi pojazdami doszło do zderzenia w okolicznościach przez nich przedstawionych.

Zgromadzony materiał dowody pozwala jednoznacznie wykluczyć, aby uszkodzenia pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) i samochodu marki L. (...) o nr rej. (...) powstały w okolicznościach przedstawionych przez kierujących.

Położenie i obraz deformacji lewego boku i przedniego lewego naroża pojazdu marki C. nie odpowiadają położeniu i obrazowi deformacji lewego boku L.. Deformacje te nie mogły powstać w zderzeniu tych aut ze sobą.

Model zderzenia i ruchu pozazderzeniowego obu pojazdów wynikający z zeznań obu kierujących, jest w głównej mierze fizycznie niemożliwy.

Materiał dowodowy daje podstawy do uznania za prawdopodobne zderzenie pojazdu marki C. z przydrożnym drzewem, albowiem położenie i obraz deformacji prawego przedniego naroża C. odpowiada otarciu się tego naroża, bez uszkodzenia zawieszenia, o zaokrągloną, pionową przeszkodę. Należy przy tym przyjąć, że było to inne drzewo niż wskazane przez kierujących tymi pojazdami wobec braku na nim śladów odpowiadającym deformacjom auta i odpowiadających czasowi ich powstania. Uderzenie w drzewo opisane przez G. C. (2), które musiało być bardzo silne skoro doprowadziło do zerwania bardzo mocnych więzi koła z resztą auta, musiało spowodować znaczne i rozległe uszkodzenia pnia drzewa. Nie mogły one zablźnić się w takim stopniu, aby nie pozostały żadne ślady, nawet po trzech latach od ich powstania.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego S. S. z dnia 28 maja 2012 r. – k. 287-303;
- pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego S. S. z dnia 07 października 2012 r. – k. 334-335;
- dodatkowa opinia uzupełniająca biegłego sądowego S. S. z dnia 17 grudnia 2012 r. – k. 372-376;
- pisemna opinia biegłego sądowego A. P. z dnia 28 kwietnia 2013 roku – k. 392-426;
- pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. P. z dnia 01 czerwca 2013 r. – k. 462-474;
- dodatkowa pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. P. z dnia 09 maja 2014 r. – k. 569-603;
- pisemna opinia biegłego sądowego E. P. z dnia 26 listopada 2014 r. – k. 652-677;

- pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego E. P. z dnia 14 marca 2015 r. – k. 716-718;
- oględziny miejsca zdarzenia – protokół z dnia 21 marca 2014 r. – k. 551-553.

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, oba żądania jako bezzasadne podlegały oddaleniu.

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu AC oraz obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych nie jest odpowiedzialnością o charakterze abstrakcyjnym, samoistnym, lecz do jej powstania niezbędne jest przede wszystkim zaistnienie zdarzenia ubezpieczeniowego – tj. wyrządzenie szkody.

Istota niniejszego sporu sprowadzała się właśnie do rozstrzygnięcia kwestii zasadniczej – zaistnienia samego zdarzenia drogowego w okolicznościach opisywanych przez powodów.

Zgromadzone w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciela dokumenty i zdjęcia oraz zeznania świadków L. E. i G. C. (2), stanowiły podstawę do oceny wiarygodności wersji wydarzeń reprezentowanej przez powodów w pozwie. Oceny tej Sąd dokonał natomiast przy udziale osób posiadających wiadomości specjalne – trzech biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych S. S., A. P. oraz E. P..

W konkluzji wszystkich wyżej wymienionych biegłych wnikliwych, drobiazgowych opinii, które Sąd uznał za rzetelne, zawierające prawidłowy wywód logiczny, podnieść należy, że biegli jednoznacznie stwierdzili, iż analiza śladów kolizyjnych na obu samochodach w konfrontacji z dowodami osobowymi oraz częściowo rzeczowymi pozwala na odrzucenie wersji wypadku podanej przez jej rzekomych uczestników. Biegli w oparciu o doświadczenie zawodowe jak i wiedzę specjalistyczną sformułowali wniosek, że podany przez uczestników rzekomej kolizji przebieg sprzeciwia się parametrom fizykalnym ruchu pojazdów, a uszkodzenia obu pojazdów nie mogły powstać przy tak zadeklarowanym przebiegu kolizji. Na podstawie przeprowadzonej analizy materiałów postępowania ze szczególnym uwzględnieniem przesłuchań i oświadczeń uczestników kolizji drogowej, utrwalonych w dokumentacji fotograficznej śladów na pojazdach oraz analiz parametrów kinematycznych i przeprowadzonego badania miejsca zdarzenia biegli wywnioskowali, że do kolizji doszło w innych okolicznościach, niż przedstawiają to jej uczestnicy: G. C. (2) i L. E.. Zdaniem biegłych zgromadzony materiał dowodowy pozwala jednoznacznie wykluczyć, aby uszkodzenia pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) i samochodu marki L. (...) o nr rej. (...) powstały w okolicznościach przedstawionych przez kierujących. Położenie i obraz deformacji lewego boku i przedniego lewego naroża pojazdu marki C. nie odpowiadają, bowiem położeniu i obrazowi deformacji lewego boku L.. Deformacje te nie mogły, więc powstać w zderzeniu tych aut ze sobą. Co więcej w ocenie biegłych - model zderzenia i ruchu pozazderzeniowego obu pojazdów wynikający z zeznań obu kierujących, jest w głównej mierze fizycznie niemożliwy. Materiał dowodowy daje natomiast podstawy do uznania za prawdopodobne zderzenie pojazdu marki C. z przydrożnym drzewem, albowiem położenie i obraz deformacji prawego przedniego naroża C. odpowiada otarciu się tego naroża, bez uszkodzenia zawieszenia, o zaokrągloną, pionową przeszkodę. Biegli przy tym wywiedli, że było to inne drzewo niż wskazane przez kierujących tymi pojazdami wobec braku na nim śladów odpowiadającym deformacjom auta i odpowiadających czasowi ich powstania. Uderzenie w drzewo opisane przez G. C. (2), które musiało być bardzo silne skoro doprowadziło do zerwania bardzo mocnych więzi koła z resztą auta, musiało spowodować znaczne i rozległe uszkodzenia pnia drzewa. Nie mogły one zablźnić się w takim stopniu, aby nie pozostały żadne ślady, nawet po trzech latach od ich powstania.

Powyższe wywody pozwalają, zatem - zdaniem biegłych, na odrzucenie wersji podawanej przez rzekomych uczestników kolizji. Sąd podzielił wnioski biegłych w tej mierze. Przeprowadzili oni, bowiem logiczny wywód, w sposób wskazujący na ich bezstronność, przy zachowaniu lojalności procesowej wobec stron, co wyrażało się w zastrzeżeniach w zakresie niedoskonałości opinii, wynikającej jednakże z charakteru przedstawionego przez strony materiału źródłowego. Ciężar dowodu w zakresie okoliczności, z których powodowie wywodzili swoje roszczenia, spoczywały na I. I. (2) i Z. B.. Poza jednakże dowodzie z zeznań świadków – uczestników kolizji - pozostały materiał dowodowy nie dawał dostatecznych podstaw do przyznania racji powodom. Podkreślić również należy, iż takim dowodem nie mogła być przedstawiona przez powodów prywatna opinia M. M. (1), albowiem w świetle utrwalonego w doktrynie i judykaturze stanowiska nie ulega wątpliwości, że opinia sporządzona na zlecenie powoda nie kwalifikuje się do oceny na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. jako dowód z opinii biegłego, ponieważ nie ma takiego charakteru w sprawie. Ekspertyza taka stanowi tylko dowód tego, że biegły, który ją podpisał, złożył oświadczenie zawarte w tym dokumencie (art. 245 k.p.c.). Nadto należy ją traktować, w razie przyjęcia ich przez sąd orzekający, jako wyjaśnienia stanowiące poparcie, z uwzględnieniem wiadomości specjalnych, stanowiska stron (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29.09.1956r., 3 CR 121/56, OSPiKA 1957/3/62). W niniejszej sprawie Sąd przyjął, zatem, iż dołączona do akt sprawy opinia z dnia 30 kwietnia 2011 roku (korekta do opinii z dnia 12 kwietnia 2011 roku) stanowi część składową wyjaśnień powodów, zmierzających do podważenia kategoryczności ustaleń dokonanych przez stronę pozwaną. Niemniej jednak nie uszło uwadze Sądu, rzeczoznawca M. M. (1) przedstawił w swoich symulacjach dwie odmienne wersje – znaczne sprzeczne ze sobą – przebiegu zdarzenia wyciągając takie same wnioski, na podstawie tych samych śladów na pojazdach. Pomimo, że był na miejscu zdarzenia z uczestnikami kolizji to w swojej opinii wskazał na inne drzewo, w które miał uderzyć kierujący samochodem marki C. niż wynika to ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w aktach sprawy, jak również inne niż ustalone w toku przeprowadzonej przez Sąd wizji w dniu 21 marca 2014 roku. Rzeczoznawca M. M. (1) w swojej opinii wskazuje, że pojazd marki C. uderzył w następne drzewo zgodnie z jego kierunkiem, niż wskazuje to kierujący tym samochodem. Ponadto wersja przedstawiona przez tego rzeczoznawcę jest całkowicie sprzeczna z ujawnionymi w dokumentacji fotograficznej uszkodzeniami pojazdów, jak również przedstawianej wersji przebiegu zdarzenia w składanych zeznaniach przez jego uczestników.

Skoro, zatem, według uznanych przez Sąd za miarodajne opinii trzech biegłych sądowych, do zderzenia obu pojazdów nie mogło dojść w podawanych warunkach, oznacza to, że ich wersję odnośnie przebiegu zdarzeń należało uznać za niewiarygodną. Podkreślić trzeba, iż brak wezwania przez uczestników kolizji Policji na miejsce rzekomego zderzenia i w związku z tym – niedoskonałość materiału dowodowego znacznie utrudniło weryfikację twierdzeń pozwu. Sąd w tym zakresie nie dał przy tym wiary zeznaniom świadków L. E. i G. C. (2), co do braku zasięgu w telefonach i niemożności wezwania Policji, skoro chwilę później telefonicznie wezwano pomoc drogową w celu zholowania jednego z pojazdów.

Na koniec należy wyjaśnić, iż Sąd oddalił wnioski o ponowne przesłuchanie świadka L. E. oraz o przesłuchanie stron, albowiem okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione, zaś przeprowadzenie tych dowodów stało się zbędne wobec kategorycznego stanowiska wy wpływającego z opinii biegłych sądowych.

Z powyższych przyczyn, na podstawie powołanych przepisów, Sąd oddalił powództwa I. I. (2) i Z. B. oraz orzekł jak w punktach I i V wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisów art. 99 i art. 98 k.p.c., przyjmując, że do kosztów tych poniesionych przez stronę pozwaną należy zaliczyć: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 zł w części

dotyczącej powództwa I. I. (2) oraz kwotę 2 400 zł w części dotyczącej powództwa Z. B. oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje łącznie kwotę 608,50 zł w stosunku do powódki oraz kwotę 2 408,50 zł w stosunku do powoda. Podnieść przy tym należy, że po myśli § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r., wysokość stawki minimalnej zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju, przy czym w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. Oznacza to, że podstawą ustalania kosztów zastępstwa procesowego jest wartość przedmiotu sporu w chwili wniesienia pozwu, natomiast zmiana wartości przedmiotu sporu brana jest pod uwagę przy ustalaniu wynagrodzenia pełnomocnika dopiero w instancji odwoławczej. W konsekwencji okoliczność, że powódka I. I. (2) rozszerzyła żądanie pozwu do kwoty 11 661,87 zł (10 896,87 zł – odszkodowanie za naprawę pojazdu, 615 zł – koszt opinii M. M., 150 zł – koszt opinii (...) K.) – nie miało wpływu na wysokość kosztów zastępstwa procesowego, uzależnionych od wysokości pierwotnej wartości przedmiotu sporu.

Ponadto Sąd uznał, że brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika strony pozwanej i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika w podwójnej stawce minimalnej od każdego z powodów. Niniejsza sprawa nie jest, bowiem „sprawą skomplikowaną” w stopniu ponadprzeciętnym. Nie wskazują na to ani zagadnienia faktyczne ani prawne, z jakimi zetknął się sąd orzekający i z którymi przyszło się mierzyć pełnomocnikowi strony pozwanej. Zwiększonego nakładu pracy pełnomocnika strony pozwanej nie uzasadnia także stawiennictwo tego pełnomocnika na rozprawy i sporządzanie pism procesowych, gdyż są to czynności ordynaryjne. Nie można, też uznać, aby zarówno liczba tych rozpraw jak i aktywność pełnomocnika strony pozwanej w ich trakcie była na poziomie wyższym niż przeciętna.

Dlatego też Sąd orzekł jak w punktach II i VI wyroku.

Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie w niniejszej sprawie poniósł tymczasowo wydatki na wynagrodzenie biegłego sądowego w łącznej kwocie 438,24 zł.

W związku z powyższym, stosownie do przepisów art. 113 ust. 1 oraz art. 113 ust. 1 w zw. art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał każdemu z powodów zapłacić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę 219,12 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych. Zgodnie, bowiem ze wskazanymi przepisami, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji tymi kosztami obciąży strony, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, a więc w tym przypadku przepisu art. 98 k.p.c.

Z tych względów, w oparciu o wskazane przepisy, orzeczono jak w punktach IV i VII wyroku.

Ponadto skutek rozszerzenia powództwa przez I. I. (2) do kwoty 11 661,87 zł opłata stosunkowa od jej powództwa wyniosła kwotę 584 zł. Skoro zaś w toku postępowania uiściła łącznie kwotę 553 zł (232 zł + 321 zł), Sąd w oparciu o wyżej cytowane przepisy w punkcie III wyroku nakazał uiścić jej brakującą opłatę od pozwu w wysokości 31 zł.